

Oswaldi hoidnud hulkatuse ja hirmsa pattude eest, et ta ommas soldati põlves nende sisse mitte ei langenud. Sedda wiiji hakkas meie Oswalt ikka enam Jummalat tundma ja armastama. Ta ostis ommale Piibli ramatu, ja kui temmal agga wähhä aega olli, istus ta kuhugi kõrwale ja lugges selle kalli ramatu seest; ja sedda enam ta lugges, sedda suremaks läks ta himmu selle pühha sõnna järrel, ja sedda enam õppis ta ka meie õnnisteggiat armastama ja hakkas tedda palluma. Agga mitte kuu pärrast sedda said temma seltsimehhed märku, kuidas luggu temmaga olli, ja waene Oswalt sai peagi neist ärrapõllatud ja pilgates „pühhas Oswaldiks“ sõimatud. Esjotja pahhandas temma selle ülle ja ei tahtnud kannatada; ta kaebas üllematele, agga ei sanud õigust; ta kostis pillajate wastu ennese eest, agga se teggi temma põlwe weel raskemaks. Wimaks jäi ta wait, ja kaebas agga omma willetsust omma õnnisteggiate. Ni kuu kui ta weel Pariisi linnas ellas, leidis ta kinnitust omma ussu sõbrade jurest, agga korraga tuli läss, et ta omma pokkuga Kuangi linna pididi minnema. Se olli niitüd raste kül meie waele soldatile, agga et Kuangi ja Pariisi wahhel tullerwanter raudteed möda käib, selle peal pitka teed mõnne tunniga sünnib käia, siis lotis Oswalt, et wahhete wahhel lubba saaks omma Pariisi sõbru watama minna. Esjotja, et ta auus

ja üllespiddaja inimene olli, sai ta ka seks lubba agga ni pea kui pealik märkis, et ta usklikude ossa samise pärrast jenna läks, kelas temma sedda kõrwaste, nõnda kui sedda selle juttu hakkatuses kuulsiime.

Se olli pärrast lõnnat selle telamise järrel, siis seisis soldat Oswalt lurwa melega kassarmi akna jures ja mõtles omma pealiku waljud sõnnad järrel, sest kapten olli temmale pilgates ja naerdes kõil sõnnad truwieste põlnud. Oswaldi läks olli uus Testament ja ta lugges just mis üllespandud on Roma rahwa ramatu tahhetsamas peatiiklis: „Meie teame et kõil heaks tulles neile, kes Jummalat armastawad.“ „Jah!“ ohkas ta, „kes sedda wõiks uskuda! Jõsand, minna ussun, kinnita minnu nõdder usk!“ Korraga hüidis wahhi soldat alt howist walju healega tedda pilgates tuppä: „Pühha Oswalt, jubba pole tunni seisab üks waene mees wärrawa jures ja pallub tülli leiba. Kas sa tahhad tedda näljaga lasta ärra minna?“ Anasti walja wadates, näggi ta ka löeste wärrawa jures üht meest, selle ihhu agga ride hilbud katkid, ja kes ommad käed ülles tõstes, allandlikult weikest andi pallus. Halleda melega leikas Oswalt tülli leiba ja jooksis alla howi sedda waelele andma. Sant wöttis leiba ja ütles tännulikult jaksakele: „Jummal õnnistaagu teid!“ ja tahtis ärraminna. — „Ota, sõbr,“ ütles Oswalt, „lust ja osked?“ —